

БЕЛЕГЪТЪ

(Истинска случка)

Щомъ отвори очичкитѣ си, малкиятъ Наско прескочи мрежата на своето креватче и зашапка съ боси крачка къмъ стаята на дѣда си.

— Добро утро, дѣдко! — лъснаха бѣлитѣ зѣбки на малкия.

— Наспа ли се, моето юначе? — усмихна се старецътъ, издигна го на ръце и го цѣлуна.

Белегътъ, който грозѣше челото на Насковия дѣдо, случайно досегна бузичката на момченцето.

Наско отдавна искаше да узнае за тази синя дълбока рѣзка надъ лѣвата му вежда. Силното любопитство накара детето да запита:

— Дѣдо бе, отъ какво ти е този белегъ на челото?

Прошаренитѣ вежди на стария се навжсиха, лицето му стана сериозно.

— Сега ще чуешъ, пиленце. Ще ти разправа, щомъ като искашъ.

Той седна до прозореца, намѣсти внучето си на колѣнетѣ си и започна:

„Това се случи, мое дете, близо преди четиредесетъ години. Азъ се учехъ въ единъ голѣмъ градъ въ Германия. Живѣехъ подъ наемъ у една бедна жена — работничка въ тъкачна фабрика. Бѣхъ единственъ синъ на моитѣ родители. Тѣ бѣха богати и ми изпращаха доста пари, но азъ не умѣехъ да пестя. Въ нѣколко дни ги изхарчвахъ, пилѣхъ безразсѣдно, а после правѣхъ заеми или гладувахъ, докато отново получавахъ пари отъ дома.

„Бѣше мразовитъ януарски день. Презъ нощъта бѣхъ изгубилъ паритѣ си на комаръ. Нѣмаше нито едно дръвце да си запаля печката. Бѣше ми ужасно студено. Стопанката, както винаги, я нѣмаше въ кѣщи. Тя излизаше сутринъ рано и се връщаше вечеръ отъ фабриката.

